

Den ekonomiska politiken

Allt fler blir eniga om att den treåriga mandatperioden, tillkommen som en del av 60-talets stora författningsskompromisser, är ett misstag. Tre år är en alltför kort tid för en ny regering att hinna förverkliga sina vallöften och ge väljarna prov på sin regeringsduglighet. Extra bittert måste det då kännas för de borgerliga statsråd som inte ens fick fullfölja tre-årsloppet. För många av dem blev de första två åren i regeringen en inkörnings- och inlärningsperiod, som under det tredje året skulle bära frukt i form av propositioner till riksdagen. De har nu att begrunda sitt ofullbordade verk från riksdagsplats.

Dessbättre finns det undantag också från denna regel. Gösta Bohman, som fick den kanske svåraste uppgiften i trepartiregeringen, att sanera Sveriges ekonomi, kan redan i dag peka på betydande och lyckosamma resultat av sin politik. Den moderate partiledaren, som med ovanlig klarhet redan på valnatten varnade för den odiskade disk han fruktade Olof Palme lämnade efter sig, har på två knappa år hunnit få svensk ekonomi på rätt väg igen.

Utgångsläget var utomordentligt dåligt. Genom socialdemokratiska missgrepp och försummelse på den ekonomiska politikens, näringspolitikens och skattepolitikens områden befann sig vårt land i en akut kris hösten 1976. Snabbt stigande priser och en snabb kostnadsutveckling hade drastiskt försvagat Sveriges internationella konkurrenskraft. Exporten utvecklades svagt och företagen hade överfulla lager. Industriproduktionen och industriinvesteringarna sjönk. Den negativa handels- och bytesbalansen ledde till ett växande behov av utländsk upplå-

ning. Den svenska kronan var utsatt för tarkt tryck.

Tre-partiregeringen med Gösta Bohman grep sig resolut an med problemen. Processen inleddes genom valutajusteringen i oktober 1976 och fortsatte med en sex-procentig devalvering våren 1977. Den privata konsumtionen stramades åt genom en höjning av mervärdesskatten den 1 juni 1977. Därefter följde den sista devalveringen på 10 procent i augusti 1977. Då lämnade Sverige också valutaormen och anknöt i stället den svenska kronan till en "korg" av valutor.

I samma syfte – att förbättra näringslivets kostnadsläge – sänktes den allmänna arbetsgivaravgiften med två procentenheter från 1 januari 1978 och togs helt och hållet bort från 1 juli i år.

Det var djärva grepp den borgerliga regeringen tog. Devalveringar är något vi i Sverige klarat oss utan i ett par decennier. Borttagandet av löneskatten möttes också med ramaskrin från förenat fackligt och socialdemokratiskt håll. Men den djärva politiken har gett utdelning för Sveriges vidkommande.

Exporten har ökat och importen sjunkit. Handelsbalansen har som en följd härav drastiskt förbättrats och vårt utländska upplåningsbehov minskat. Tre-partiregeringen har också lyckats att dämpa prisstegringarna. Prisstegringstakten har under 1978 nästan halverats jämfört med föregående år. Sverige hör till de länder som under det senaste halvåret haft den långsammaste inflationstakten i Europa. Inte minst detta faktum måste glädja Gösta Bohman, som under sin första tid som ekonomiminister hånfullt

kallades inflationsminister av Olof Palme.

De ekonomiska utsikterna inför 1979 är goda. Industriproduktion och industriinvesteringar väntas öka. Arbetslösheten kommer att sjunka och den privata konsumtionen att öka. Den Bohmanska svångremspolitiken kommer under 1979 att visa sin ljusa sida,

nämligen att det bara är en ekonomi i balans som tryggar sysselsättning och välfärd.

De förbättrade utsikterna för svensk ekonomi är ett resultat av Gösta Bohmans politik och därmed i hög grad hans förtjänst. Det är att hoppas att väljarna har det i åtanke när de går till val i september 1979.

Ge Svensk Tidskrift som julklapp!

**Presentkort kan rekvireras genom att
prenumerationsavgiften, kr 60: -, insättes å
Svensk Tidskrifts postgirokonto nummer 7 27 44 - 6**

**Vid beställning av fler än tre gåvopre-
numerationer är priset 50: -/prenumeration**

**Angiv på girokupongen namn och adress både på er själv
och mottagaren**